

anys la mítica tenora d'en Vadó Gall, que va morir tuberculós. Fins que un dia, algú va tenir la mala pensada d'escaldar-la en una perolla d'aigua bullent per tal de desinfectar-la...

L'Albert Martí fins a l'any 1922 va viure a la capital del Baix Empordà, on s'havia casat amb la bisbalenca Lola Graupera i havia fundat una família. Llavors es van traslladar a Barcelona, on ell, aureolat de prestigi havia estat invitat pel director Joan Lamote de Grignon a ingressar a la Banda Municipal, conjunt de fama europea integrat per una vuitantena de músics de vent. Així va ésser com l'Albert Martí va fundar la Cobla Barcelona formada en els primers anys gairebé exclusivament per músics de les comarques gironines, entre ells el tible escalenc Cinto Hereu i l'excel·lent cornetí Pere Ferrer, en Pere "Tanu". Era de l'Estartit, però casat amb una escalenca es va establir al nostre poble. Quan després d'haver tocat a les millors orquestres de Barcelona va deixar la música, es va dedicar al negoci del peix, convertint-se en armador de traïnyes.

L'any 1929 hi va haver una escissió a la Cobla, que es dividí en dues: la Cobla Barcelona reformada, amb Josep Coll com a solista de tenora, i la Cobla Barcelona-Albert Martí, que és la que va continuar venint cada any a l'Escala per la festa major. Llavors en "Berto" –nom amb què era conegut aquí– encara hi tenia familiars. El seu germà petit, en "Pepitu", tenia la barberia al carrer del Port, on ara hi ha la botiga dels Vilabré.

L'esclat de la guerra civil va encetar un darrer període tràgic en la vida del nostre artista. En els primers dies de la revolta, el seu fill de disset anys, un minyó esportista que pujava cepat com ell, es va morir, víctima d'una simple apendicitis que no es va poder atendre degudament per culpa de les circumstàncies. I, en un bombardeig que va sofrir la Bisbal van morir la seva filla i els néts.

Després de la guerra, compromès políticament, no va poder refer la seva cobla fins a l'any 1945. Durant aquell parèntesi es va veure obligat a acceptar actuacions de tota mena. Jo el vaig conèixer en el marc d'una situació molt desagradable. És una vivència que em va marcar per sempre més: quan a Barcelona encara estaven prohibides les ballades de sardanes, la "Secció Femenina de la Falange" va organitzar al Teatre Tívoli un "Concurso Nacional de Coros y Dan-